

De een is verloofd, de ander
een zak: waarom valt ze altijd
op de verkeerde mannen?

Liefde & Ananas

Love & Fruits-serie deel 1

ISABELLE PAZ SOLDAN

Liefde & ananas

Isabelle Paz Soldan

Liefde & ananas

Love & Fruits deel 1

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020541489
ISBN e-book 9789020541496
ISBN audio 9789020541502
NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Anne-Loes Huizing
Auteursfoto Ruth Hutabarat

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de fysieke editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Hoofdstuk 1

Een oude vrouw voor me aan de kassa staat rustig haar centen te tellen, terwijl ik ongeduldig wacht tot het mijn beurt is. Je had voor de ‘alleen pinnen’-kassa moeten kiezen, zegt een chagrijnig duiveltje op mijn linkerschouder, daar worden alle bejaarde mensen eruit gefilterd.

De vrouw is inmiddels bezig met het inpakken van haar boodschappen en de kassajongen begint met het scannen van mijn aankopen: een fles cola en een grote lading diepvriespizza's.

Bij de vijfde pizzadoos kijkt hij mij met een glimlach aan. ‘Ga je een pizzeria beginnen?’

‘Nee, was dat maar waar,’ antwoord ik bot en hij pakt net het doosje tampons op, dat ik keurig onder de pizzadozen had verstopt, en hij begrijpt mijn reactie. Ja, het is bijna die tijd van de maand, maar dat is puur toeval.

Ik ga naast het vrouwtje staan dat haar spullen nog steeds keurig in een boodschappentas aan het stoppen is. Demonstratief prop ik alles in mijn plastic zakje, maar hoor vervolgens een scheurend geluid en een harde plof. Je zou het karma kunnen noemen of toeval; wat het ook is, alle pizzadozen liggen op de grond en de fles cola is onder de kassa gerold. Ik ga op mijn knieën zitten om hem op te pakken en stoot bij het opstaan mijn achterhoofd. Het leven is stilgevallen rondom kassa 3. Iedereen staart naar me om de beschamende situatie beter te bekijken.

De stilte wordt verbroken door de jongen achter me die me

‘mevrouw’ noemt, en hij is toch zeker niet zoveel jonger dan ik! ‘Uw tampons,’ zegt hij terwijl hij me trots het doosje aanreikt. Hij legt het boven op de stapel pizzadozen en ik weet niet goed waar ik het allemaal moet laten.

‘Wil je een nieuw zakje?’ vraagt de oude vrouw met zachte stem. Ze haalt voorzichtig een plastic zak uit haar boodschappentas en vouwt deze langzaam uit. ‘Ik heb er genoeg, hoor,’ voegt ze er vriendelijk aan toe en ik pak de zak met een ontzettend schuldgevoel van haar aan. Wat ben ik een ondankbaar wicht geweest.

Ik ben niet altijd zo chagrijnig, hoor, maar ik ben vandaag jarig en het lijkt net alsof bijna iedereen, op mijn ouders na, het vergeten is. En dat ik vandaag dertig ben geworden helpt ook niet mee.

Ik hang de boodschappentas aan mijn fietsstuur en zie donkere wolken in de lucht. Er beginnen een paar druppels te vallen. Net als ik op de fiets wil stappen zie ik het witte, warrige haar van meneer Wilgers, de buurman van mijn ouders. Toeval? Ik weet het niet meer. Ik kom deze man altijd op de meest ongelegen momenten tegen en dan moet ik zijn ongepaste grapjes aanhoren.

‘Zo, wat hebben we een haast, Anna. Heb je een date?’

Het is nu al zeker acht jaar lang zijn standaardgrap en gelukkig kan hij er zelf elke keer weer heel hard om lachen.

‘Nee, dat heb ik niet, maar ik heb inderdaad wel haast. Dus als u me wilt excuseren?’

Ik heb mijn huisgenoten Dirk en Peter beloofd dat ik voor het avondeten zou zorgen voor onze Marvel-superheldenfilmavond, maar ik heb geen zin om te koken. Vandaar de grote hoeveelheid pizza’s.

Dirk en Peter studeren allebei bedrijfskunde en hebben op de een of andere manier zeeën van tijd. Het is gezellig met ze, maar soms voel ik me meer hun moeder, of erger nog: hun schoonmaakster, in plaats van hun huisgenoot.

Ik zet mijn fiets in de parkeerkelder en loop de steile trappen naar de flat op. Ik draai de sleutel van het slot en hoor gerommel achter de deur. Wat zouden ze nou weer aan het uitvoeren zijn? Vorig weekend was ik even weg en trof ik bij thuiskomst een ravage aan. Er stonden kratten bier en flessen wijn op het balkon en er lag een rode string tussen mijn witte wasgoed, die deed vermoeden dat ten minste een van de jongens tijdens of na het feestje had gescoord bij de vrouwen. Ik adem diep in. Rustig, Anna, zeg ik tegen mezelf, en met een diepe uitademing duw ik de deur open.

‘Surprise!’ In de gang staat een handvol vrienden met toeters en feestmutsen om mij te begroeten. Ik voel een lach van oor tot oor verschijnen.

‘Wat ontzettend leuk! Wat een geweldige verrassing!’

Dirk en Peter staan voorop. ‘En kijk,’ kondigt Peter aan, ‘ze heeft ook eten voor ons meegenomen!’ De pizzadozen worden door de hongerige wolven uit mijn handen getrokken en ik bel snel de bezorgservice om er nog een paar te laten komen.

Na het eten gaan de meeste mensen al weg. Naar huis en naar hun kinderen.

‘Gaan jullie echt al?’ hoor ik Dirk tevergeefs roepen naar een stelletje. ‘Het is zaterdagavond!’

Ik ben uitgeput en ga op de bank in de woonkamer zitten. De grond ligt bezaaid met confetti, toeters en pizzadozen. Overal staan lege flesjes bier.

Milou gaat naast me zitten. ‘Gaat het?’

‘Ja hoor.’

Ze legt een hand op mijn knie. ‘Ach, kom op, Anna, ik ken je al zo lang. Ik zie dat er iets is.’

‘Het is niks,’ zeg ik in een vermoeide poging om haar af te wimpelen. Ik zie dat ze haar jas ook al heeft aangetrokken. Ook zij gaat naar huis, naar haar man Tom en haar kinderen. Ze knijpt

haar ogen tot spleetjes, lijkt iets te willen zeggen, maar laat het dan met een zucht gaan. ‘Goed, ik ga. Binnenkort vier ik mijn verjaardag. Zie ik je dan weer?’

Ik geef een knikje.

Bij de deur geeft ze me een dikke knuffel en ik sluit alles achter haar af. Ik draai me om en leun verdrietig tegen de deur, terwijl ik naar de vloer staar. Ik weet eerlijk gezegd ook niet precies wat er is, misschien is het wel eenzaamheid.

Twee lange, kletsende schaduwfiguren naderen me.

‘Wat moet het toch vreselijk zijn om dertig te worden!’ zegt Dirk.

‘Inderdaad, met van die serieuze vrienden die op tijd naar bed moeten,’ beaamt Peter.

‘Gelukkig zijn wij nog niet bejaard.’

‘Tijd voor een écht feestje. Trek je jas aan, Anna, we gaan uit!’

En in no time sta ik op de dansvloer tussen gezellige twintigers te dansen en hebben we de avond van ons leven. Terwijl Peter me probeert uit te leggen hoe je als een robot moet dansen, voel ik een tik op mijn schouder.

‘Anna?’

Ik moet een paar keer knippen voordat ik in de gaten heb wie het is. ‘Emma?’

‘Wat leuk om je weer te zien, zeg! En je bent geen spat veranderd!’

Ik wilde dat ik hetzelfde kon zeggen, maar als ze me niet begroet had, zou ik haar nooit herkend hebben. Wat is ze anders!

Emma, Milou en ik waren de beste vriendinnen op de basisschool, totdat Emma’s vader op haar twaalfde een belangrijke zakendeal had gesloten in Amerika en daar met het hele gezin naartoe verhuisde. Ik kende Emma als een klein mollig meisje met hazentanden en een bril. Haar lengte compenseerde ze met

haar mondigheid, iets wat Milou en ik altijd bewonderden. Ze had meer lef dan wij tweeën bij elkaar. Ze was altijd vrolijk en zat vol grappen en kattenkwaad. Ik wilde net zo worden als zij. Wat was ik vreselijk teleurgesteld toen ik hoorde dat ze naar Amerika vertrok. We zouden schrijven, beloofden we elkaar. We hebben dat een jaar volgehouden, maar na een tijdje verwaterde het contact.

En daar staat ze dan opeens voor me. Met een stralende, beugellose glimlach. Een mooi slank lichaam dat goed wordt geaccentueerd door het zwarte strakke jurkje dat ze aanheeft, en door haar tien centimeter lange stiletto's valt haar enige tekortkoming, in lengte, ook niet meer op.

‘Wat heb je al die tijd uitgespookt?’

Ze vertelt me dat haar ouders inmiddels gescheiden zijn en dat ze na haar studie rechten aan Cornell terug naar Nederland is gekomen om dichterbij haar moeder te wonen. Ze heeft op dit moment een topbaan bij een goed aangeschreven advocatenkantoor.

‘En wat doe jij?’

Ik slik, gelukkig komt er net een knappe donkere man achter haar staan met twee cocktails in beide handen.

‘Kom je, schatje?’

‘Ja, moment.’ Ze haalt een kaartje uit haar handtas en geeft het aan mij. ‘Daar staan mijn contactgegevens op, laten we snel eens afspreken om bij te kletsen.’ En ze loopt op een ontzettend sexy manier weg.

Dirk komt naast me staan. ‘Hallo zeg. Wie was dat en waarom heb je haar niet aan ons voorgesteld?’

‘Ja inderdaad, en hij mocht er ook wel wezen,’ voegt Peter eraan toe, en Dirk en ik kijken hem verbaasd aan.

‘Wat? Dat is toch zo!’

Hoofdstuk 2

Er zijn van die dagen dat werkelijk niks comfortabel zit. Vandaag is het zo'n dag. Op een stoel naast mijn kast hangt een stapeltje afgekeurde spijkerbroeken. Ben ik dikker geworden? Ik zit met mijn hoofd diep in de kast en zucht als ik naar de inhoud kijk. Er hangt werkelijk niks leuks in, ben ik echt zo saai? Gelukkig heb ik geen date, maar ga ik naar mijn ouders. Pff, ik kan me de laatste date niet eens meer herinneren. Ik trek een simpele spijkerbroek en een rode trui uit de kast. Die laatste heb ik van mijn moeder gekregen die ergens had gelezen dat mannen vrouwen aantrekkelijker vinden in rood.

Ze moppert al jaren over mijn kledingstijl. Ik ben bang dat ze me heeft opgegeven. Ze had het zich vast anders voorgesteld toen ze hoorde dat ze een dochter kreeg. Ze deed me schattige roze jurkjes aan, maar zodra ik zelf kon kiezen wat ik aan mocht trekken, was het klaar met de jurken. Ik kwam met kleerscheuren en moddervlekken thuis. In mijn tienerjaren heeft ze me meege-sleept naar kledingcursussen en naar modeshows en ik weet niet wat allemaal nog meer. Het meeste heb ik inmiddels onderdrukt.

Wanneer ik bij mijn ouders de bel indruk, zie ik net meneer Wilgers naar buiten komen. Gelukkig doet mijn moeder meteen open en ik ren als een gek naar binnen.

‘Wat is er?’ vraagt mijn moeder en ze steekt haar hoofd naar buiten om te zien waarvoor ik moest vluchten. ‘O, dag meneer

Wilgers!’ zegt ze vriendelijk en ze blijft nog een poos met hem kletsen.

‘Meneer Wilgers vertelde me zojuist dat je er goed uitziet!’ zegt ze trots als ze even later de chocoladetaart uit de koelkast haalt. ‘Dat is natuurlijk zo, maar je kledingkeuze had wel wat beter gekund. Hoewel dat rode truitje echt heel snoezig is.’ Ze heeft het de vorige maand nog voor me gekocht, dat weet ze best.

‘Het is ook wel een beetje jouw schuld dat ik shoppen niet leuk vind!’ bijt ik haar toe.

Vroeger sleepte mijn moeder me echt élk weekend als tijdverdrijf mee de winkels in. Ze kon gemakkelijk een paar uur in één winkel blijven hangen. Ieder truitje werd tot op de draad bekeken. Ik vond het vreselijk saai en om het leuker te maken deed ik een beroep op mijn fantasie. Ik verstopte me bijvoorbeeld tussen de kledingrekken en deed alsof ik in de jungle was terechtgekomen. De broekspijpen waren lianen en ik moest er goed aan hangen om naar een ander rek te zwaaien. Het lukte me niet, want een boze winkeljuffrouw viste mij uit de jungle. Ze bracht me naar mijn moeder die er alleen maar heel hard om kon lachen. Ik vond het niet grappig en ik begreep niet waarom mijn moeder zo vriendelijk deed tegen die boze vrouw die haar dochter net zo hardhandig uit de jungle had weggetrokken.

En dan was er die bh-mevrouw. Ik kan me de muffe geur uit de lingeriewinkel nog goed herinneren. Het was een soort combinatie van een overmatig gebruik van parfum en mottenballen. Ik weet niet meer hoe de vrouw eruitzag, maar als ik me haar voor de geest probeer te halen, dan had ze geloof ik lichtroze haar. Ik was doodsbang voor haar. Ik stond met mijn moeder samen in de paskamer en dan kwam zij zomaar zonder waarschuwing binnenstappen. Ze begon te trekken aan mijn moeders bh en ging dan weer weg om een ander maatje te halen. Ik besloot die dag dat ik geen borsten meer wilde.

‘Wees blij, ik moet nog steeds elke maand mee naar de winkels,’ zegt mijn vader vanachter zijn krant.

‘Mopperkonten,’ verzucht mijn moeder. ‘Dat valt allemaal wel mee en ik heb het tegenwoordig veel drukker met de dames van de kookclub. Hoe gaat het trouwens op het werk, lieverd?’

Ik werk al acht jaar als ‘medewerker digitalisering’ bij een grote Nederlandse uitgeverij. Vorig jaar zijn ze overgenomen door een Brits bedrijf en sindsdien is er veel veranderd. Om eerlijk te zijn volg ik het allemaal niet zo goed, ik voel me er niet op mijn plaats en hoop dat ik snel een andere baan vind.

‘Het gaat goed hoor, mam,’ lieg ik, eigenlijk gaat het niet zo goed, maar ik wil mijn ouders er niet bezorgd over maken. Als ik de geruchten moet geloven zal er binnenkort een ontslag golf volgen. Er is onlangs een reorganisatie geweest en door al die geruchten hangt er een gespannen sfeer.

‘Volgens mij willen mijn collega’s me morgen verrassen.’

‘O, wat leuk! Waarom denk je dat?’

‘Nou ik heb van geen één collega een berichtje ontvangen voor mijn verjaardag, terwijl ik ze vrijdag toch echt duidelijk heb laten weten dat hij eraan kwam. Vorige maand hadden we dat bij Susan ook gedaan en trof ze haar bureau versierd aan, met slingers en ballonnen.’

Het is dat, of ze zijn me echt vergeten.

Thuis trap ik bij de kapstok mijn sneakers uit en sluit ik me op in mijn slaapkamer. Ik laat me op bed vallen en kijk met een vlugge blik op mijn telefoon of ik nog leuke berichtjes ontvangen heb. Niks. Ik besluit Emma een berichtje te sturen. Volgend weekend is Milou jarig, misschien vindt ze het ook wel leuk om als verrassing bij haar langs te gaan?

Bij het afgaan van de wekker spring ik blij uit bed. Vandaag is dé dag. Ik ben razend benieuwd wat mijn collega's in petto hebben. Ik loop zachtjes op mijn tenen door de woonkamer om Dirk en Peter niet wakker te maken. Ik heb mijn favoriete spijkerbroek en een roze truitje aangetrokken en de nieuwe witte sneakers, die ik gisteren van mijn moeder heb gekregen. Ik breng nog wat mascara aan en draai ondeugende plukjes haar achter mijn oren. Ik kijk tevreden naar het resultaat. Het is misschien niet gewaagd, maar ik zie er toch gewoon leuk uit?

Ik heb een doosje met chocolaatjes in mijn fietstas gestopt om te trakteren. Ik kan natuurlijk niet met lege handen op mijn werk komen als ze allemaal zoveel moeite hebben genomen om mij te verrassen.

Het begint vreselijk hard te regenen en ik heb geen paraplu bij me. Ik wil niet als een doorweekte kat het kantoor binnenlopen, dus ik maak wat meer vaart. Volledig buiten adem en toch ook kletsnat kom ik het gebouw binnen. Hier werk ik dus. Ik kijk om me heen, naar het prachtige hightech gebouw. De schoonheid ervan beneemt me toch iedere keer weer de adem. Het gebouw bestaat uit organische vormen van staal en glas en is tien etages hoog. De begane grond staat vol met planten en lijkt net een kleine kantoorjungle.

'Goedemorgen Anna!' Het is Lisa, het vlotte blonde meisje achter de receptie. Ze is hier net nieuw, maar ze kent nu al, in tegenstelling tot mij, alle namen van de mensen in het bedrijf.

Voorbij de receptie zijn er drie liften en ik druk op de knop om er een te laten komen.

'Goedemorgen Bram!' De schoonmaker heeft zijn wagentje net in de middelste lift gezet en hij knikt ter herkenning. Ik richt me op mezelf en kijk in de liftspiegel. Ik schrik als ik een meisje zie met verwilderd, drijfnat donkerblond haar. Ik schrik nog harder wanneer ik ontdek dat ik het ben. Mijn mascara is uitgelopen en

ik lijk net een panda. Ik probeer er nog snel iets van te maken en wrijf superhard over mijn konen, maar behalve dat ik er een knalrood gezicht van krijg, gebeurt er niks. De vlekken gaan er niet van weg.

Een pingetje klinkt. Dat is de derde etage al. De boek- en tijdschriftensectie van dit mediabedrijf. Mijn plan is om zo snel mogelijk naar het toilet te rennen, dat is bij het verlaten van de lift meteen in de hoek links, maar het is al te laat. Bij het nemen van de bocht sta ik oog in oog met Daniël, de knappe manager van de communicatieafdeling. Ik bedek snel mijn wangen met mijn handen en ben zo radeloos dat ik geen woord weet uit te brengen.

‘Goedemorgen,’ zegt hij, met zijn aanstekelijke glimlach. Ik wil hem hetzelfde wensen, maar er komt nog geen ‘g’ uit of hij wijst al naar beneden.

‘Je gulp staat open.’

‘O.’ Ik voel mijn wangen nog roder kleuren. Niet dat het hem zal opvallen onder die uitgelopen mascara.

Opgefrist en al loop ik naar mijn bureau, waar me een teleurstelling wacht. Geen versiering, geen ballonnen, geen slingers. Geen collega’s die met toeters en bellen klaarstaan om me te feliciteren.

Het is tijd voor koffie, en wel een heel grote bak. Ik loop snel de keuken in en pak de grootste mok die er is van de plank, om die onder de automaat te zetten.

Een heerlijke parfumgeur passeert me, gevolgd door Daniël die ook een mok van de plank haalt. Ik ben nog helemaal betoverd van de geur en weet niets te zeggen. Er valt een heel oncomfortabele stilte.

‘Hoe was je weekend?’ vraag ik ten slotte. Ik weet het, wat een cliché, maar wat moet ik dan zeggen?

Daniël schraapt zijn keel. ‘Fantastisch! Ik heb de halve marathon uitgerend en in een best goede tijd.’

‘Wow, wat knap zeg. Gefeliciteerd!’ Ik knik als een bezetene in de hoop dat hij nog wat gaat zeggen, maar er komt niks. En mijn gedachten zijn op, wat weet ik nou over hardlopen? Ik heb het ooit eens geprobeerd, maar ik vond het helemaal niks. Ik had na één minuut al een steek in mijn buik en ben meteen gestopt. Ik heb ook werkelijk geen idee wat een goede tijd is. Dat iemand überhaupt gaat hardlopen vind ik al knap.

‘Anna?’

Mijn hart slaat een paar keer over. Wat zal hij me willen vertellen? Allerlei scenario’s schieten door mijn hoofd. Een engeltje zegt dat het vast niks is, maar op mijn andere schouder zit dat duiveltje weer dat roept: Hij vindt je leuk en wil met je op een date!

‘Anna?’ zegt Daniël nog eens en dit keer op een meer indringende toon.

‘Ja?’

‘Je koffie!’ Er klinkt wat lichte paniek door in zijn stem en hij wijst naar de machine. Ik draai me om en zie dat de koffiemok bijna overstroomt. Ik druk vlug op het uitknopje en haal de mok onder de machine vandaan. Ik ben te snel in mijn beweging, waardoor er een minitsunami over de rand gaat. Het is te laat om in te grijpen, ik kan alleen nog maar toekijken. Ik spring nog wel een klein stukje naar achter, maar het is kansloos. Klets! Het geluid vertelt me dat de koffie geland is. Op mijn witte sneakers. Ze zijn niet meer. Niet meer wit tenminste. Ik inventariseer de schade en zie dat de vloer en Daniël’s schoenen ook getroffen zijn.

‘Sorry!’ Ik schaam me dood. Dit is niet zoals ik me deze dag had voorgesteld. Ik haal een geel vaatdoekje uit het aanrechtkastje en ga op mijn hurken zitten om Daniël’s schoenen schoon te maken.

Gelukkig gaat de koffie heel makkelijk van zijn glimmende bruine schoenen af.

‘Hé, wat doe je?’ zegt hij vriendelijk en hij geeft me er een knipoog bij, waardoor ik even vergeet wat ik aan het doen was.

Achter me hoor ik mensen binnenkomen. Ik draai mijn hoofd om en zie daar het roddelgroepje van Mirjam van financiën. Met een knalrood hoofd sta ik op. Dit is zo'n moment dat je maar beter niks kan uitleggen, want dan maak je alles erger. En ik loop zo snel mogelijk de keuken uit.

Daniël moet achter me aan gelopen zijn, want hij noemt me zachtjes bij mijn naam.

Ik draai me om, met een hoofd zo rood als een kreeft. 'Ja?'
'Gaat het?'

Ik weet niet goed waar ik mijn armen moet laten, ze voelen opeens zo lang, dus ik vouw ze maar over elkaar. 'Ja, het gaat.'

'Je koffie,' zegt Daniël en hij houdt me het kopje voor.

'Dank je,' zeg ik verlegen en neem het kopje van hem aan. Er valt een korte stilte.

'Misschien...' zegt Daniël, maar tegelijkertijd praat ik er ook al doorheen.

'Ik moet maar weer eens gaan werken.'

'O. Ja natuurlijk,' zegt hij en hij keert zich om, richting keuken.

'Daniël?' Hij draait zich om.

'Wat wilde je zeggen?'

'Nee, laat maar. Niet belangrijk.'

Onderweg naar mijn bureau vervloek ik mezelf. Waarom vroeg ik hem niet gewoon mee voor een lunch? Het was toch duidelijk dat we net een moment hadden?

Met een diepe zucht neem ik plaats achter de computer en werp een laatste blik op mijn vernielde schoenen.

'Waar kijk jij naar?' Marloes. Altijd die bemoeizuchtige Marloes. Ze houdt me nauwlettend in de gaten. Ik kan mijn kont niet keren of ze vraagt al wat ik aan het doen ben.

'Niks, ik was gewoon ergens over aan het nadenken.'

Ik graai naar een chocolaatje uit de traktatiedoos in mijn tas. Als ze me niet gaan feliciteren, dan ga ik ook niet uitdelen.

‘O! Weet je wat ik dit weekend gedaan heb?’ zegt Marloes terwijl ze haar bril goed op haar neus drukt. Ze begint een ellenlang verhaal over haar tien katten. Het kunnen er ook inmiddels drie zijn, want er zijn er de laatste tijd al veel doodgegaan. Vergiftigd. Ik vermoed dat de burens het ook gehad hebben met die verhalen over die miauwende mormels van haar. Ik luister altijd maar met een half oor naar haar oersaai verhalen. Ik knik wat en probeer me te concentreren op het net zo saaie werk voor me, terwijl Marloes op de achtergrond door blijft kletsen. Had ik maar een vak geleerd.

Mijn blik valt op een glossy op het bureau van Susan. Op de voorkant staat de CEO van ons bedrijf Hairman Media. De naam Harry Hairman klinkt misschien erg harig, maar op zijn kale, glimmende bol worden de lampen van het kantoor weerkaatst alsof er een zonnetje vanaf straalt. Hij staat met beide handen in zijn zij en geeft een sterke indruk, maar ik heb via ons roddelcircuit in de persoon van collega Mirjam gehoord dat hij een klein mannetje is. Hij is ooit met lifestyletijdschriften begonnen en later deed hij ook huis-, tuin-, en keukenprogramma’s op televisie. Uiteindelijk breidde het bedrijf zich uit met een breed spectrum van televisieprogramma’s en zelfs filmproducties.

Vorig jaar heeft Hairman Media ons lifestylemediabedrijf in Nederland overgenomen met de bijbehorende reorganisatie. Zo hebben we een nieuwe directeur die over het Nederlandse deel gaat en zijn er wat nieuwe afdelingen bij gekomen. Ik heb hem nog niet ontmoet, maar eerlijk gezegd hou ik me ook niet zo bezig met al die kantoorpolitiek.

‘Dus toen ging ik naar de dierenarts,’ ratelt Marloes verder. Ik knik even alsof ik geluisterd heb en open mijn werk. Dat zou Marloes ook eens moeten doen. Zij is degene die voornamelijk manuscripten van aanstormende talenten voor bookazines be-

oordeelt. Soms redigeert ze ook teksten, maar dat is voornamelijk de taak van Susan, mijn favoriete collega, die haar bureau recht tegenover mij heeft staan. Het is al bijna halftien en ze is er nog niet, maar dat is tegenwoordig wel normaal. Het scheelt dat onze manager, Bert, eveneens vaak te laat is. Niet geheel toevallig op de dagen dat Susan dat ook is. Als je begrijpt wat ik bedoel. Het is een publiek geheim. Iedereen weet het behalve Berts vrouw, en Bert en Susan weten niet dat iedereen het weet. Het is best een interessante situatie.

En ik? Ik doe voornamelijk Berts administratie en ik haal zijn koffie. Het was de bedoeling dat ik ook mocht gaan lezen, maar daar is nog niks van gekomen. De enige promotie die ik tot nu toe gemaakt heb is dat ik boeken waarvan de auteursrechten zijn verlopen, mag digitaliseren. Dat project kan nog wel honderd jaar duren.

‘Goeiemorgen! Of is het al middag?’ Susan komt binnen en haar rode bos krullen danst vrolijk met haar mee. Op de een of andere manier nemen haar haren altijd haar emoties over. Gisteren was ze bijvoorbeeld rustig en zaten de krullen netjes geordend, en als ze gestrest is, dan hangen ze helemaal slap. Ik vind het echt fascinerend om ernaar te kijken, ik kan er niks aan doen als ik er lang naar staar. Op een bedrijfsborrel, na één glaasje te veel, heb ik haar mijn fascinatie voor haar krullenbol eens opgebiecht en sindsdien weet ze dat als ik te lang staar, er wat met haar krullen aan de hand is.

Wanneer ze Marloes passeert kijkt ze haar met een schuin oog aan. Marloes kijkt vals terug. Ze kunnen elkaar ook niet luchten of zien. Susan ploft haar handtas hard op haar bureau, terwijl ze me vrolijk aankijkt.

‘Is er iets?’ vraagt ze en ze gaat vlug met haar hand door haar krullen.

‘Eh nee, sorry, ik was iets aan het bedenken.’ Ik draai mijn

gezicht weer snel naar mijn computerscherm en open de nieuws-pagina.

‘Weet je wat er dit weekend was?’

‘Nou?’ vraag ik hoopvol en ik klik het nieuws snel weer weg.

‘Dat openluchtconcert waar ik je voor had uitgenodigd en waar je niet naartoe wilde gaan. Je hebt wat gemist. Het was echt geweldig!’

Ik kijk beteuterd naar mijn handen. Ik weet toch zeker dat ik Susan verteld had dat ik het weekend niet kon omdat ik mijn verjaardag vierde. Ik graai nog eens wat te snacken uit de doos.

‘Jeetje Anna, wat is er met je schoenen gebeurd?’ roept Susan opeens, die onder haar bureau was gekropen omdat er een kabeltje loszat.

‘Tja, ongelukje.’

‘Ik probeer hier te werken!’ sist Marloes.

Ik pak mijn ananasstressbal van mijn bureau en knijp erin, een cadeautje van Peter en Dirk, die me elk jaar iets geven met een ananas. Net als al mijn andere vrienden trouwens. Mijn ouders hebben het vorig jaar pas echt bont gemaakt toen ze me een ananaskoffer cadeau gaven. Na mijn master kunstgeschiedenis, met een specialisatie in de Caribische kunst, was het voor mij lastig om een baan te vinden. ‘Wie studeert er dan ook zoiets?’ was een vraag die ik regelmatig te horen kreeg. En: ‘Kunstgeschiedenis is iets voor gefaalde artiesten.’ Dat vond ik wel de gemeenste opmerking ooit, maar hij kwam dan ook van de docent handenarbeid op de middelbare school. Die man en zijn warrige bruine haar. We hebben elkaar nooit graag gemogen. Ik kreeg altijd lage cijfers van hem. ‘Geen talent,’ was zijn statement. Mijn ouders namen het voor me op en sindsdien zagen mijn cijfers er prima uit, maar toen hij hoorde dat ik kunstgeschiedenis ging studeren kon hij het niet laten om me die opmerking nog even mee te geven.

Ach ja, het is zoals het is. Ik heb de studie inmiddels al lang

en breed afgerond en ik vond het erg leuk om te doen. Dat ik er mogelijk geen baan mee zou kunnen krijgen was toen zorg voor later. Het leek me op dat moment gewoon een geweldig idee. Mijn scriptie ging over invloeden van het Caraïbisch gebied in Europa, met de ananaskroonluchter als voorbeeld. De ananas is op de Caraïben het symbool voor gastvrijheid en dit werd door de Europese kolonisten overgenomen en onder andere in kroonluchters gebruikt. Een fascinerend onderwerp, al zeg ik het zelf. Het leverde me een kleine publicatie op in een tijdschrift over de Caraïben. De redacteur bleek een groot fan van ananaskroonluchters en vraagt me nog regelmatig of ik met hem op ananaskroonluchterexpeditie wil. Ik heb dit aanbod tot op heden beleefd afgeslagen. Eerlijk gezegd vind ik die kroonluchters nou ook weer niet zó leuk.

Na mijn studie vertrok mijn toenmalige vriend Frank voor werk naar de Caraïben. We hadden vier jaar een relatie en ik was klaar voor de volgende stap, maar hij vond deze baan vreselijk belangrijk en kon hem niet afslaan. Ik begreep het wel en wilde zelfs met hem mee. Maar hij vond dat niet nodig, hij had namelijk al een andere vrouw ontmoet die met hem mee zou gaan.

Hij liet mij met een gebroken hart achter en vanaf die dag is er iets in mij stuk. Ik heb nooit meer een date gehad. Ik weet niet eens meer hoe het is om verliefd te zijn! En dat is toch alweer acht jaar geleden, als ik er zo over nadenk. Ik zou me op mijn carrière gaan focussen, had ik mezelf wijsgemaakt. Ik solliciteerde erop los: bij musea, diverse kunstinstututen en ik heb ook over de grenzen gekeken. Een van de dieptepunten was mijn sollicitatiegesprek voor 'inblikker' bij een groot ananasbedrijf. Ze vonden me te hoogopgeleid voor de functie, maar konden de grap wel waarderen.

Uiteindelijk vond ik via een uitzendbureau een baan bij het bedrijf waar ik nu nog steeds werk. Oké, de werkbeschrijving is wat minder spannend, maar mijn familie en vrienden zeggen altijd dat je toch ergens moet beginnen. 'Onderaan de ladder' zoals ze

dat noemen en ‘vanaf daar opklimmen.’ Dat was het doel en met die gedachte in mijn hoofd en de droom ooit redacteur te worden ben ik aan de baan begonnen. Het is inmiddels acht jaar geleden en ik denk niet dat ik hier ooit nog iets anders mag doen. Alleen meer van hetzelfde, want werk is er in overvloed. De laatste tijd draai ik regelmatig overuren.

Ik eet nog een chocolaatje en een klein stukje valt heel onhandig op mijn borst. Ik wrijf erover om het weg te poetsen, maar de vlek wordt alleen maar groter.

Ik kijk vanaf mijn borsten weer naar boven en opeens staat Daniël voor mijn bureau.

Hoelang stond hij daar? Ik voel dat mijn wangen rood aanlopen. Hij wijst naar de chocoladereep in zijn hand. ‘Ik wilde je vragen of je een stuk chocola wilt, maar ik zie dat je al voldoende hebt.’

‘Ja, klopt,’ zeg ik met mijn hand voor mijn mond uit angst dat mijn tanden nog bruin zien van de chocola. Daniël lacht en biedt Loes zijn reep aan. Ze breekt er gretig een hele rits van af. Het mag inmiddels wel duidelijk zijn. Ik ben echt dól op chocola. Op mijn bedrijfsprofiel staat naast opleiding en functie dan ook dat ik ‘alles eet wat met chocolade te maken heeft.’ Zou Daniël dat ook hebben gelezen? Was het een excuus om met me te kletsen? Ik kan mezelf wel voor het hoofd slaan. Dit was het geschikte moment geweest om een praatje te maken en hem alsnog mee te vragen voor een lunch. Was ik maar niet zo’n angsthaast.

Terwijl hij wegloopt staar ik naar zijn goedgebouwde lijf.

Ik haal nog een paar chocolaatjes uit de doos. Volgens Milou ben ik bang voor afwijzingen en dat zou allemaal door Frank komen. Nou ja, dat zei ze ongeveer zo, maar ze gebruikte er nog een heleboel scheldwoorden bij. Waar het om gaat is dat ze waarschijnlijk gelijk heeft. Wat zou het toch heerlijk zijn om verliefd te worden op iemand zoals Daniël!

Als ik nou eens wat bevestiging van hem kon krijgen? Soms

denk ik dat hij me wel leuk vindt, dan lijkt hij te flirten, lacht hij heel hard om mijn klungeligheid of suffe grapjes en lijkt hij gebruik te maken van iedere gelegenheid om met mij in contact te komen zoals daarnet. Mirjam van financiën heeft een goed oog voor dit soort dingen en is ervan overtuigd dat hij verliefd op mij is. In november, toen ik nog geen idee had van het bestaan van Daniël, stond ik bij haar in de keuken terwijl ze aan het roddelen was.

‘Volgens mij speelt er iets tussen Bert en Susan,’ zei ze en op dat moment kwam Daniël binnenlopen. We vielen allebei stil, wachtend op het moment dat we de roddel konden voortzetten.

Daniël, maar ik kende zijn naam toen nog niet, had een geheimzinnige glimlach om zijn mond, alsof hij wist dat er iets aan de hand was.

‘Goedemorgen dames,’ zei hij en hij pakte een kop uit het rek.

Op het moment dat hij de deur weer uit liep en ik in spanning naar Mirjam keek om het vervolg op de roddel te horen, zei ze totaal iets onverwachts: ‘Volgens mij vindt hij je leuk.’

‘Huh? Wie? Wat, hij? Nee toch, dat kan niet. Waarom denk je dat?’

‘Iedere keer als hij binnenloopt en jij er bent, zie ik hem zo stralen.’

Het was mij natuurlijk nooit opgevallen, want ik had hem hiervoor niet eens zien staan. Ik wist op dat moment niet goed wat ik met die informatie moest. Mirjam wel. ‘Hij is vrijgezel, hoor.’ Ze gaf me een knipoog terwijl ze de keuken uit liep.

Ik kwam er snel achter dat hij Daniël heette en dat zijn werkplek al die tijd bij mij in de buurt was. Het begon me tegelijkertijd ook op te vallen dat hij me inderdaad steeds begroette met een prachtige glimlach en ik voelde me gevlaid.

Op de nieuwjaarsborrel ergens midden januari zag ik hem in een groepje staan waar ze het zeer geanimeerd hadden over ’s lands

favoriete onderwerp: het weer. Ik trok de stoute schoenen aan en ging naast Daniël staan. Ik richtte me tot hem en vroeg hem of hij ook van schaatsen hield.

‘Ja, dat vind ik echt superleuk om te doen.’

‘Als het morgen echt zo ’n mooie winterdag wordt, dan ga ik in onze lunchpauze schaatsen op het meer achter bij ons kantoor.’

Daniël keek me met een twinkeling in zijn ogen aan en zei met zijn mooie, zachte stem: ‘O, wat een goed idee, dan ga ik met je mee!’

Ik bloosde en wist niet waar ik moest kijken. Had ik nou een date?

Het vreugdemoment was van korte duur, want al snel blunderde ik. Mirjam kwam erbij staan en vroeg of we het naar onze zin hadden. Ze keek me met een ondeugende blik aan. Daniël ving iets van die blik op en ik moest snel wat verzinnen om hem niet argwanend te maken. Dus ik riep spontaan: ‘Mirjam, we hadden het erover dat het ons een leuk idee lijkt om morgen te gaan schaatsen. Ga je ook mee?’

Mirjam hoefde niet lang na te denken, ze houdt van alles wat met sociale activiteiten te maken heeft. ‘Wat een leuk idee, zeg! Wacht, dan vraag ik Susan en Bert ook.’ En voordat ik me realiseerde wat ik gedaan had, was het hele bedrijf enthousiast over iets wat een date van mij en Daniël had moeten zijn. Ik heb hem tijdens dat uitstapje bij het meer nauwelijks gesproken. Ik botste alleen nog tegen hem op terwijl Mirjam me vertelde wat er tijdens de borrel van de dag ervoor gebeurd was.

‘Toen ik Bert zocht, vond ik hem bij de printer. Zoenend, met Susan.’

‘Echt?’ Ik schrok me een hoedje, lette niet meer op en botste hard tegen Daniël op. We vielen allebei keihard op ons gat.

‘De aantrekkingskracht is onvermijdelijk!’ gierde Mirjam het uit.

Daniël stond alweer overeind en stak me een hand toe om me omhoog te trekken.

‘Gaat het?’ vroeg ik hem.

‘Ja hoor. Eigenlijk zocht ik je net. Heb je zin om snert te eten? Ze hebben daar verderop een tentje staan.’

‘Ja, lekker, dat lijkt me wel wat!’

Mirjam keek me met een veelbetekenende blik aan en ik schaatste snel met hem weg. Hij ging naast me aan een tafeltje zitten en we wilden net wat gaan kletsen, maar al meteen kwamen er andere collega’s aanschuiven, onder wie Mark, onze directeur. Hij is denk ik maar een paar jaar ouder dan ik en het praat zo makkelijk met hem, dat ik nooit echt het gevoel heb dat hij onze baas is. Ik voel me erg bij hem op mijn gemak. Hij is nogal populair in het team en dat is logisch. Hij heeft charisma, is altijd vriendelijk en hij heeft van die prachtige twinkkelende ogen. Op mijn date met Daniël sprak ik hem voor het eerst. Hij kwam tegenover me zitten met een groot bord snert en dipte er een stuk brood in.

‘Is dit jouw idee, Anna?’

Ik schuifelde wat ongemakkelijk op mijn stoel en keek half naar Daniël. ‘Ja, soort van.’

‘Wat fantastisch! Ik ben gek op schaatsen en op snert. Het is lang geleden dat ik dit gegeten heb.’

Alsof het niet allemaal al gezellig genoeg was kwamen ook Bert en Susan erbij zitten. Susans krullen glommen helemaal en ik zag hoe ze Bert een steelse verliefde blik toewierp.

‘Dit moeten we vaker doen, Anna,’ zei Bert. ‘Echt geweldig!’

Ja echt hè, ik moest absoluut vaker een date met alle collega’s organiseren, iedereen vond het leuk. Dat ik ondertussen nauwelijks de kans kreeg om met Daniël te praten, deed er niet toe. Niet voor hen natuurlijk.

Daniël kwam aan mijn tafeltje en zei dat hij het gezellig vond. Of hij oprecht was, kon ik niet van zijn gezicht aflezen.

Na deze blamage heb ik niet meer de moed gehad om Daniël nog eens uit te vragen. Ik durf het gewoon niet meer. Bovendien lijkt hij het de laatste tijd erg druk te hebben. Hij moet regelmatig naar het hoofdkantoor in Londen om daar dingen te regelen.

Bah, ik voel me misselijk van al die chocolaatjes. Ik doe mijn ogen dicht om te ontspannen, maar schrik opeens op door een keiharde knal op mijn tafel.

Het is Susan die met haar hand op mijn bureau heeft geslagen.

‘Verrek, Anna, je was zaterdag jarig! Ik schaam me dood, ik ben het helemaal vergeten.’

Een groepje collega’s verzamelt zich om haar heen.

‘Was je jarig? Waarom zei je dat niet?’ vraagt Bert me verongelijkt. Zijn verontwaardiging slaat over naar een bijna manische lach. Ook Susan begint te lachen en ze tovert achter haar rug een lichtgroen gekleurd pistool vandaan. ‘Je dacht dat we het vergeten waren, hè?’ Ze schiet met het pistool in de lucht en confetti dwarrelt in het rond.

Ik hoor Marloes nog net klagen over wie al die confetti moet gaan opruimen, maar ze wordt overstemd door een hard ‘lang zal ze leven’. Een voor een komen de collega’s naar me toe om me te feliciteren.

‘Je had haar gezicht moeten zien vandaag,’ grapt Susan. ‘Zo beteuterd! Ze dacht echt dat we het vergeten waren!’

Daniël is aan de beurt. Ik ruik een heerlijke aftershave als hij dichterbij komt. Hij zoent me op mijn wangen en zegt zachtjes: ‘Gefeliciteerd hè.’ Ik val bijna flauw.

Gelukkig houdt Susan me bij mijn arm vast. ‘Zeg! Heb je niks te trakteren?’

‘Eh, ik heb alleen dit nog over.’ Ik gooi de magere inhoud van de doos op tafel.

‘Nou gelukkig heb ik deze taart laten maken.’ Een collega die

ik niet bij naam ken komt met een enorme doos en maakt hem open. ‘Dank je wel!’ roep ik. Ik moet toch echt eens namen gaan leren onthouden. Een chocoladetaart met grote letters komt uit de doos tevoorschijn: *Gefeliciteert Anna!*

Er klinkt gelach en Susans gezicht kleurt ongeveer net zo rood als haar haar.

‘Had je dat niet beter kunnen redigeren?’ vraagt de naamloze collega die de doos droeg.

‘Ja, ja, ja,’ zegt ze en ze wuift met haar armen. ‘Er had taart moeten staan. Gefelicitaart, snap je? Ik dacht al dat dit mis zou gaan. Als je iets goed wilt hebben, dan moet je het zelf doen.’

Drie mannen, dertien ongelukken

Anna's leven bevindt zich zo ver van 'de rit' dat ze niet eens meer vage hoop heeft dat het goedkomt. Ze is al dertig, maar is bepaald nog niet waar ze wil zijn. Ze is al jaren niet verliefd geweest, woont in een studentenhuus met twee jongens met wie ze het liefst Mario Kart speelt – nul aantrekkingskracht, helaas – en op haar werk kan ze niet doorgroeien. Via dat werk ontmoet ze wél leuke mannen. Tenminste, dat denkt ze, want ze ontdekt helaas al snel dat er telkens weer wat mis mee is. **Of is er is soms iets mis met háár?**

Isabelle Paz Soldan schrijft grappig en herkenbaar over het leven van een single dertiger. Ze studeerde archeologie en heeft nu een kantoorbaan in Eindhoven, waar ze ook woont.

ISBN 9789020541489 NUR 340

9 789020 541489

Z&K

www.zomerenkeuning.nl